

δούν καὶ ὁ Proud'hon, ἀλλ' ἦττον ἐν ταῖς παραδο-
ξολογίαις παρακινδυνεύσαντος, τοῦ K. John Stuart
Mill.

Τὸ σύγγραμμα τοῦ διαπρεποῦς τούτου σοφοῦ
παρήγαγε ζωηροτάτην ἐντύπωσιν ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ
καὶ ἐν ταῖς ἠνωμέναις πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, καὶ
ἐξήγειρε πλῆθος φιλοδόξων ἐλπίδων ἐν πολλαῖς ἐν-
δόξοις γυναιξὶ τῶν δύο μερῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἐπι-
γράφεται δέ: *Περὶ χειρώσεως τῶν γυναικῶν*. Ὁ
τίτλος οὗτος ἐφευρέθη ἐπιτυχέστατα, διότι φέρει
εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν νοῦν εἰς τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ
ζητήματος. Ὁ Proud'hon ἐδόξαζεν ὅτι ἡ γυνὴ δὲν
πρέπει νὰ θεωρῇται ἴση τῷ ἀνδρὶ· οὕτω τεθέντος
τοῦ ζητήματος, δὲν ἐγεννῶντο εἰμὴ ὑπὲρ καὶ κατὰ
συζητήσεις. Ὁ δὲ John Stuart Mill προσπαθεῖ νὰ
καταδείξῃ, ὅτι ἡ χειρῶσις τῆς γυναικὸς εἶναι ἄδικος,
καὶ ὅτι ἐκ τούτου πηγάζουσι σπουδαιότατα ἀτοπή-
ματα· ἄρα τὸ ζήτημα εἶναι μαστὸν γεγονότων καὶ
πραγμάτων. Βέβαιον δὲ ὅτι ἡ γυνὴ διαμένει συχνά-
κις ἐν τῇ χειρώσει ἐκ τῆς θρησκείας, σχεδὸν πάν-
τοτε ἐκ τοῦ νόμου, ἀείποτε δ' ἐκ τῶν ἠθῶν. Ὅθεν
οὐδὲν δικαιολογεῖ τὴν χειρῶσιν ταύτην. Ἀλλ' ἴσως
τις ἀντείπει ὅτι πάντοτε οὕτω συνέβαινε. Πλὴν ἡ
πρόοδος ἐν τούτῳ συνίσταται, ἐν τῷ ἐξολοθρεῦσιν
τὸ προὔπάρχον κακόν. Ὅθεν ἡ χειρῶσις εἶναι κακόν·
διότι πῶς δικαιολογεῖται ἡ κατάστασις αὕτη τῆς
γυναικὸς; Εἶναι, λέγουσι, κατωτέρα τοῦ ἀνδρός·
ἀλλ' ἐν τίνι δικαιώματι διακηρύττει ὁ ἀνὴρ τὸ κα-
τώτερον τοῦτο; Δὲν θέλει δυνηθῇ, προσθέτουσι, νὰ
ἐπαρκέσῃ εἰς πάντα τὰ καθήκοντα τῆς κοινωνίας
τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἐπιτελούμενα· ἀλλὰ μήπως καὶ
πάντες οἱ ἄνδρες ἔχουσι ταύτην τὴν ἱκανότητα; Ἡ
γυνὴ εἶναι ἀνεπιτηδεύει πρὸς τὰς πολιτικὰς λειτουρ-
γίας· ἀλλὰ διὰ τί αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ἐπὶ ἡρώκουν εἰς
τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βίου κα-
θηκόντων, ἀφοῦ μάλιστα τοσοῦτον ἀμιλλῶνται πρὸς
τοὺς ἄνδρας περὶ τὴν δεξιότητα, τὴν εὐγλωττίαν
καὶ τὴν ἐν διαφόροις σταδίοις ἱκανότητα; Ἡ χει-
ραφεσία τῆς γυναικὸς θέλει προκαλέσῃ τὴν ἐν
τῇ οἰκογενεῇ ἀναρχίαν· ἀλλὰ μήπως δυνάμει τῶν
θρησκευτικῶν παραγραφῶν ἐν τῇ τῶν Διαμαρτυρο-
μένων θρησκείᾳ ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἴση τῷ ἀνδρὶ;
Δὲν ὑπάρχει εὐλογος ἰσχυρισμὸς ὑπὲρ τῆς χειρώσεως
τῆς γυναικὸς. Τοῦναντίον οἱ ἐκ τῆς χειρώσεως κίν-
δυνοι εἰσὶν ἀναρίθμητοι· διότι καὶ μόνος τὰς συνε-
πείας αὐτῆς ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, καὶ ταύτας ὅπως
θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ
χειρῶσις τῶν γυναικῶν, ὑπὸ τῆς θρησκείας, τῶν νό-
μων καὶ τῶν ἠθῶν ὑποστηριζομένη, ἐνισχύει τὴν
ὑπερφιλαντίαν, τὴν τυραννίαν, τὴν κακοήθειαν καὶ
τὴν κτηνωδίαν τοῦ ἀνδρός. Ὁ K. John Stuart Mill
καταπολεμεῖ λοιπὸν αὐτὴν ὡς ἀντιτασσομένην τῇ

προόδῳ τῆς ἠθικῆς καὶ ἐλευθρίας τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ
σύγγραμμα τοῦτο, περιφανὲς ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς
λογικῆς, ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἰσχύος
τοῦ ὕψους, ἐπαυξάνει τοὺς τίτλους, τοὺς καταστή-
σαντας τὸν John Stuart Mill τὸν βαθύτερον παρα-
τηρητὴν τοῦ ἡμετέρου αἵωνος καὶ τὸν πλέον παντὸς
ἄλλου ἀφοσιωθέντα εἰς τὰ τῆς ἀνθρωπότητος συμ-
φέροντα καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἀληθείας.

(Ἐκ τῆς *Revue des cours littéraires*).

N. A. ΛΕΒΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΣΚΕΨΕΙΣ περὶ καταδιδώσεως τῆς ληστείας ὑπὸ A. I. P. (Ἀν-
τωνίου Ρικάκη δικηγόρου). Ἐν Ἀθήναις 1870.

Οὐδ' ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τοῦ 1827 ἔτους,
ὅτε τὸ ἔθνος εἶχε περιέλθει εἰς τὴν κρισιμωτάτην
τῶν θέσεων, τὸ πένθος ὑπῆρξε τοσοῦτω πανελλή-
νιον ὅσῳ κατὰ τὴν περὶ Δήλεσι σφαγὴν. Ναὶ μὲν
τότε κατεβάλλετο καὶ ἐδουλοῦτο ἐκ νέου ἡ πατρίς,
ἀλλ' ἐτήρει καὶ τὴν παρηγορίαν ὅτι μετὰ μακρὰν
πάλην καὶ καρτερίαν ἔσωζε τὴν ἰδίαν τιμὴν· ἐνῷ
σήμερον καὶ τῆς παρηγορίας ταύτης ἡγωνίζοντο ν'
ἀποστερήσωσιν αὐτήν. Δὲν ἤρκει ὅτι ὠδύρετο βλέ-
πουσα παραδιδάζομενα τὰ δικαιώματα τῆς φιλοξε-
νίας ἐν τῇ φιλοξένῳ αὐτῆς χώρᾳ καὶ ἀνηλεῶς θυ-
σιαζομένους ἄνδρας ἐπιστήμους ἀνήκοντας μάλιστα εἰς
φίλους δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἐκπύττετο συν-
ένοχος τοῦ ὑπ' ὀλίγων τολμηθέντος κακουργήματος.

Ἀλλ' ἔστι καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ἐλπίς, ἔλεγεν ὁ
Σωκράτης, ἔστι δὲ καὶ ἐξ ἀκάνθης ῥόδον· ἡ κοινὴ
μέριμνα ἐξηγέρθη διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
καὶ ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν μῆνας πάντες, καὶ διοικοῦντες
καὶ διοικούμενοι καὶ περιοδικὸς τύπος καταγίνον-
ται εἰς συζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν τρόπων ἐπιτηδεύων
νὰ ἐξαλείψωσι τὴν ληστείαν· μετὰ δὲ τῶν διαφο-
ρων προτάσεων ἄξιαι ἰδίως μελέτης ὁμολογοῦνται
αἱ *Σκέψεις* αἱ ἀναγγέλλομεν ἀνωτέρω.

Ἐν πρώτοις ὁ συγγραφεὺς καταδεικνύει μίαν ἀ-
λήθειαν ἀπὸ πολλοῦ παραγνωρισθεῖσαν καὶ ἔτι καὶ
νῦν παραγνωρίζομένην, ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ κράτους
εἶναι φροντίς καὶ ἔργον ἴδιον τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς·
ταύτης καθήκον εἶναι νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐνεργῇ
ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας, νὰ προσλαμβάνῃ δὲ ὅσας
δέον καὶ τὴν ἐπικουρίαν τῆς στρατιωτικῆς· ὁ ἔστι
μεθερμηνευόμενον, ὅτι ἡ μὲν σκέψις καὶ ἐνέργεια ἀ-
πόκεινται εἰς τὴν διοικητικὴν, ἡ δὲ ἐκτέλεσις εἰς τὴν
στρατιωτικὴν ἀρχήν· ἄρα ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ εἶναι
νοῦς καὶ ἡ στρατιωτικὴ ὄργανον.

Ἀλλ' ἂν ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ εἶναι νοῦς, ἀνάγκη
καὶ νὰ ἔχῃ νοῦν, νοῦν δηλαδὴ ἀγρυπνον, πεπειρα-

μένον, ἱκανὸν νὰ συλλαμβάνῃ τι σχέδιον καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ. Οἱ σημερινοὶ νομάρχαι καὶ ἐπαρχοὶ ἔχουσι τοιοῦτον νοῦν; Ὁ συγγραφεὺς τῶν *Σκέψεων*, ὅστις τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ ἀρύεται ἐκ τῶν πραγμάτων, πρεσβεύει ὅτι οἱ πλείστοι στεροῦνται τοιοῦτου, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν ἐμπειροτέρων, ἀλλὰ κατὰ χάριν, συμπάθειαν ἢ καὶ ἔλεος· διὸ καὶ « ὑπηρετοῦσι μόνον προσωπικὰ συμφέροντα . . . μὴ συμβιβάζόμενα συνήθως μὲ τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς κοινωνίας » (σελ. 6).

Ἀνάγκη λοιπὸν δεξιωτέρων νομαρχῶν καὶ ἐπαρχῶν.

Μετὰ τὸν διορισμὸν τῶν δεξιωτέρων αὐτῶν ἀρχόντων, ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὴν συγκρότησιν στρατιωτικοῦ σώματος, ἔχοντος τὸν χαρακτῆρα τῆς χωροφυλακῆς, ὠρισμένου ἰδίως κατὰ τῆς ληστείας καὶ ὑπὲρ τῆς γενικῆς ἀσφαλείας. Κατ' αὐτὸν, ἡ διὰ τῆς ἐνεστώσης στρατιωτικῆς δυνάμεως καταδίωξις τῆς ληστείας οὐ μόνον δὲν φέρει ἐντελεῖς τοὺς προσδοκωμένους καρποὺς, διότι ἡ δύναμις αὕτη συνεκροτήθη, ἐξησκήθη καὶ προητοιμάσθη δι' ἄλλον σκοπὸν, « ἀλλὰ καὶ συντελεῖ εἰς τὴν χαλάρωσιν τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς πειθαρχίας, ἔνεκα κυρίως τῆς διαιρέσεως ἐκάστου τάγματος εἰς πολλὰ μικρὰ ἀποσπάσματα » (σελ. 8).

Διὰ τὴν σύστασιν τοῦ νέου τούτου εἰδικοῦ σώματος ὁ συγγραφεὺς δὲν ὑποβάλλει τὸ δημόσιον εἰς νέας δαπάνας. « Ἐάν, λέγει, ἐκ τῆς ὑπαρχούσης δυνάμεως ἀφαιρέσωμεν τρεῖς μόνον χιλιάδας, καὶ διὰ τούτων σχηματίσωμεν ἰδιαίτερον σῶμα, διηρημένον εἰς τριάκοντα λόχους ἐξ ἑκτῶν ἀνδρῶν ἑκαστον, ἐν ἑκάστη δὲ ὑπόπτῳ ἐπαρχίᾳ τοποθετήσωμεν ἀνάλογον δύναμιν ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἐνὸς προσωπικῶς ὑπευθύνου, νομίζω ὅτι θέλουσιν ἐπέλθῃ τὰ ὠραιότερα ἀποτελέσματα » (σελ. 9).

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀξιολογεῖ συμπτῶντας καὶ τὴν διοικητικὴν, καὶ τὴν δημοτικὴν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν.

Μετὰ τὰς πρώτας ταύτας διατάξεις, τῶν ὁποίων τὸ ἐπίκαιρον οὐδεὶς πράγματι ἀγαπῶν τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος ἀμφισβητεῖ, ὑποδεικνύει ἑκτακτὰ τινὰ μέτρα, ὧν συνιστᾷ θερμῶς τὴν διὰ νόμου καθιέρωσιν.

Ὁμολογητέον ὅτι τὰ ἑκτακτὰ μέτρα, ὡς τοιαῦτα, εἰσὶν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἐπαχθή καὶ ἀπαίσιμα· ἀλλὰ πολλάκις δυστυχῶς ἀναπόφευκτος ἡ παρὰδοχὴ αὐτῶν. Καὶ αὐτὸ τῶν Ἀγγλῶν τὸ ἔθνος, τὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο φίλον τῆς ἐλευθερίας, ἀναγκάζεται ἐνίοτε, ὡς τὴν ὥραν ταύτην ἐν Ἰρλανδίᾳ, νὰ καταφεύγῃ εἰς τοιαῦτα. Ἐάν πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶχον τὴν συνεί-

δησιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος, οὐχὶ τοιούτων μέτρων ἀλλ' οὔτε νόμων θὰ ὑπῆρχεν ἀνάγκη.

Ἰδοὺ ἐν κεφαλაίῳ τὰ προτεινόμενα δεκαπέντε μέτρα·

1. Νὰ κηρυχθῶσιν ὑπόχρεοι εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ληστευθέντος πρὸς τοὺς αὐτουργοὺς καὶ συνεργοὺς, καὶ ὁ δῆμος, καὶ οἱ τροφοδοτήσαντες τοὺς ληστὰς, καὶ οἱ μὴ ἐκπληρώσαντες τὸ ἴδιον καθήκον δημόσιοι λειτουργοί.

2. Νὰ στερῶνται τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ζωῆς ἢ ἐπὶ τινι ἔτη, κατὰ τὰς περιστάσεις, οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ συνεργήσαντες εἰς τὴν ληστείαν ἢ οἱ παραδόντες τὰ καθήκοντα αὐτῶν.

3. Νὰ τιμωρῶνται δι' ἀποτάξεως οἱ περὶ τὴν καταδίωξιν τῆς ληστείας ὀλιγορήσαντες τῶν ἰδίων καθηκόντων ἀξιωματικοί.

4. Ἡ παρουσία τῶν ἀποκεκηρυγμένων ληστῶν νὰ θεωρῆται ὅπως καὶ ἡ τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν καὶ ἡ σχολάζουσα.

5. Νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰς συζύγους τῶν ἀποκεκηρυγμένων ληστῶν νὰ ζητῶσι τὴν ἀπ' αὐτῶν διάζευξιν καὶ πρὸ τῆς καταδίκης.

6. Οἱ γονεῖς τῶν ληστῶν τούτων ν' ἀποκηρύττωσιν αὐτούς.

7. Νὰ θεωρῶνται ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι πρὸς ἀποζημίωσιν πάντες οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ λησταί.

8. Νὰ τιμωρῆται διὰ θανάτου πᾶσα ἀπαγωγὴ, καθὼς καὶ πᾶς ὁ ἐκ προθέσεως καὶ ἐν γνώσει συντελέσας εἰς αὐτήν.

9. Νὰ τιμωρῶνται κατὰ τὸ ἀρθρ. 71 τοῦ Ποιν. Νόμου οἱ τροφοδοτήσαντες ληστὰς καὶ μὴ ἀναγγείλαντες εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦτο.

10. Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν νὰ ὑποβάλλωνται καὶ οἱ προδίδοντες τοῖς λησταῖς τὰ κατ' αὐτῶν μέτρα τῆς ἐξουσίας.

11. Οἱ ἄνευ ἀνάγκης συντυγχάνοντες τοῖς λησταῖς νὰ τιμωρῶνται διὰ φυλακῆς.

12. Οἱ λησταί οἱ φονεύοντες ἢ συλλαμβάνοντες ἀποκεκηρυγμένους ληστὰς καὶ προσερχόμενοι εἰς τὴν ἀρχήν, νὰ λαμβάνωσι τὸ ἥμισυ τῆς χρηματικῆς ἀμοιβῆς καὶ νὰ ἀπαλλάσσωνται τῆς ποινικῆς καταδίωξεως κλ.

13. Οἱ συλλαμβάνοντες ἢ φονεύοντες ἢ συντελοῦντες εἰς τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον ληστῶν, νὰ ἀπαλλάττωνται τῆς στρατιωτικῆς ἀπογραφῆς, ἢ ἂν ὦσι παρήλικες ν' ἀπαλλάττωνται τὰ τέκνα αὐτῶν.

14. Νὰ δίδωνται ἀμοιβαί, συντάξεις, ἢ προικοδοσίαι πρὸς τοὺς τραυματιζομένους, ἢ φονευομένους ἢ ἀνικάνους καθισταμένους κατὰ τὴν μετὰ τῶν ληστῶν συμπλοκήν.

15. Νὰ ἐκτοπίζωνται οἱ συγγενεῖς τῶν ληστῶν,

ἢ ἂν δὲν εἶναι ὑπήκοοι Ἕλληνες ὡς ἀποπέμπωνται πρὸς καιρὸν πέραν τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων.

Ἀναγκαιότερον ὁμῶς τούτων πάντων θεωρεῖ ὁ συγγραφεὺς τὸν συνοικισμὸν τῆς νομαδικῆς τῶν βλαχοποιμένων φυλῆς· πιστεύει μάλιστα ὅτι ἄνευ αὐτοῦ καὶ ἐπιδεξίως ἂν ἐκτελῶνται ταῦτα καὶ ἄλλα μέτρα δὲν θέλουσι τελεσφορήσει.

Καὶ ἀληθῶς οὐδὲν τούτου ἀναγκαιότερον ἢ ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος εἶναι πάντῃ ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ. Ὅτε οἱ δικασθέντες καὶ καταδικασθέντες ἐπὶ λησταί, οἱ περὶ τὸν Τάκον, ἠρωτήθησαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου ποῦ ἐγεννήθησαν, πλὴν δύο ἰδόντων ἐν Ἑλλάδι τὸ φῶς, οἱ λοιποὶ πέντε ἀπεκρίθησαν ὅτι ἠγνόουν· καὶ ὁμῶς ἡ ἰδέα ἐκείνη καὶ τὰ θηρία ἐνίοτε ἐξημεροῖ. Ἀνάγκη ἄρα νὰ συνοικισθῶσιν ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλοις μάθωσι καὶ γράμματα· καὶ ἐπειδὴ εὐτυχῶς ἔχομεν νόμον ὑποχρεοῦντα πάντας νὰ στέλλωσι τὰ παιδιά αὐτῶν εἰς τὰ σχολεῖα, νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος αὐτὸς μετ' ἀδυσωπότητος αὐστηρότητος.

Ἀλλὰ, λέγει ἐπὶ τέλους ὁ συγγραφεὺς τῶν *Σκέψεων*, δὲν ἀρκεῖ νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ληστεία διὰ τῶν ἀνωτέρω μέτρων, πρέπει καὶ νὰ καταστραφῶσιν αἱ ἀφορμαὶ αὐτῆς· κυριωτάτη δὲ φαίνεται αὐτῇ ἡ φυγοδικία, ἡ ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἰδίως τοῦ 1862 ἔτους ἐπιχωριάζουσα τῇ Ἑλλάδι. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φυγοδικία πηγὴν ἔχει τὴν κακὴν καὶ ἰδιοτελεῖ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ τῆς στρατιωτικῆς ἀπογραφῆς, ἐπ' ἀνάγκης νὰ ληφθῇ πρόνοια ὅπως παύσῃ ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς· θέλει δὲ παύσει ἂν, ὡς εἶπε προλογίζων, προΐστανται τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας ἄνδρες ἐμπειροὶ καὶ εὐσυνειδήτοι.

Τοιοῦτο ἐν συνόψει τὸ πόνημα τοῦ Κ. Ρικάκη, ἐμφαίνον ἄνδρα οὐ μόνον σκεπτόμενον μετ' ἐπιστάσεως περὶ τῶν γινομένων, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἔχοντα τὴν φιλοπατρίαν. Καὶ πιθανὸν μὲν πάντων τῶν προτεινομένων ὡς ἀποδειχθῇ δύσκολος ἢ καὶ ἀνέφικτος ἡ ἐνέργεια· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε οἱ πρυτανεύοντες τὰ περὶ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν πρέπει νὰ μελετήσωσιν αὐτὰ καὶ νὰ παραδεχθῶσι τὰ συντείνοντα εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, πρὸς δὲν ἀποβλέπομεν πάντες μετὰ περιπαθείας, τὴν ἐξόντωσιν λέγομεν τῆς ληστείας.

Μίαν μόνην ἔχομεν τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπορίαν, τὴν ἑξῆς· Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παραδοχὴ ἐκτάκτων μέτρων ἐνῷ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν συγγραφέα τῶν *Σκέψεων*, καὶ οἱ καθεστῶτες νόμοι εἴτε δι' ἀνικανότητα, εἴτε δι' ἐνδειαν εὐσυνειδησίας, εἴτε δι' ἄλλους λόγους δὲν ἐκτελοῦνται; Ἐνόσω ὁ νομάρχης ὑπηρετεῖ κόμμα καὶ οὐχὶ τὸν νόμον, ἐνόσω ὁ εἰσαγγελεὺς φοβούμενος παῦσιν δὲν καταδιώκει τοὺς ἰσχυροὺς, ἐνόσω ὁ δικαστὴς βλέπει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κρεμαμέ-

νην, ὡς ἄλλο ξίφος Δαμοκλέους, τὴν μετὰθεσιν· χεῖρονα πολλάκις καὶ παύσεως, ἐνόσω παρὰ τοῖς ὀρκωτοῖς καταβάλλονται, καὶ παρ' αὐτῶν ἐνίοτε τῶν περὶ τὴν ἐξουσίαν, προσπάθειαι πικρὰς εἵδους ἵν' ἀπολύωνται κακοῦργοι, τότε τῇ ἀληθείᾳ διστάζομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ ἐκτακτὰ μέτρα θέλουσιν εὐδοκιμήσει, ἀφοῦ καὶ τούτων ἡ ἐνέργεια θέλει ἀνατεθῇ εἰς τὰ αὐτὰ ὡς καὶ σήμερον ὄργανα, καὶ ἀφοῦ πρὸ πάντων τὸ πνεῦμα τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς προσωποληψίας δὲν θέλει παύσει διευθύνον· καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν νοῦν τῶν ἐν τοῖς πράγμασι· «Χεῖροσι νόμοις ἀκινήτοις χρωμένῃ πόλις, ἔλεγεν ὁ Θουκοδίδης, κρείσσων ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχουσιν ἀκύριοι.»

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλ. 481.)

§ Κ.

Καζάλιχ· φύλλα μικρὰ ξηρὰ καὶ περιττὰ τοῦ καπνοῦ, βεβαίως ἐκ τοῦ καίω, ἢ κάω. (Κυπρ.) Ἐν Ῥόδῳ λέγονται ἡλικκαψίδες νομίζω ὅτι εἶναι τυπογραφικὸν λάθος ἀντὶ καψάλια.

Καθάρια (ἢ) καθάρᾶ· καθάρια βρύσι. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ ὡσαύτως· λέγονται δὲ ἔτι καθάρια, οὐδετέρως καὶ τὰ αὐτὰ, τὰ ἄγωνα· ἤγουν τὰ, ὡς λέγουσι, χωρὶς πουλλάδι.

Καθαροστάκτη· ἡ ἀλυσίδα παρ' ἡμῖν λέγει. (Κυπρ.) Ἀλλ' ἐν τῇ λέξει ταύτῃ προσθέτει, ὅτι ἡ στάκτη παρὰ τοῖς νῦν Κρησὶ καλεῖται ἄνθος, ὅπερ εἶναι πιθανῶς τυπογραφικὸν λάθος, διότι καὶ παρὰ Κρησὶ, καὶ παρὰ Ῥοδίοις λέγεται ἄθος ἐκ τοῦ ῥήματος ἄθω, ὡς καὶ αἰθάλῃ ἐκ τοῦ αἰθω.

Κακομάζαλος· ταλαίπωρος (Κυπρ.). Ἰσως ὁ ἐκ κακῆς μάζης κατεσκευασμένος.

Κακόσκοπος· δύσνους. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ ὁμοίως λέγεται ὁ δυσμαθής, καὶ ἔτι βαροκέφαλος.

Κακοφαίνομαι· δυσαρεστοῦμαι· καὶ συνηθέστερον τὸ τρ. πρόσ. κακοφαίνεται, κτλ. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ ὡσαύτως· εἰς πολλὰς συνθέτους λέξεις τὸ πρῶτον συνθετικὸν μέρος κακὸν σημαίνει τὸ δυσκόλως· οἶον ἡ παλαιὰ πληγὴ κακοῖατρεύεται, ὡς πάλιν τὸ καλὸν σημαίνει τὸ εὐκόλως, οἶον τὰ ὕπνρια μου εἶναι καλόψητα, οἶον εὐέψητα.

Κάλλος· οὐδ. πληθ. κάλλη, κάλλος, ἀρχ. ὠμορφιά, ἡμέτ. (Κυπρ.) Τὰ αὐτὰ καὶ παρὰ Ῥοδίοις, οἶον τὸ πάχος μου, τὸ κάλλος μου, πληθ. κάλλη. Λέγομεν δὲ κάλλη τοῦ πετεινοῦ τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ κορώναν, ἀρχ. κυρβάσια καὶ κάλλαια (τά). (Ἀτ. Τ. Β', σελ. 168 καὶ 204.) Ἔτι καὶ κάλλη τοῦ πετεινοῦ τὸ ἄλλως λεγόμενον σταθόρι, διότι ἔχει ἄνθη